

vené na roveň zločinom, na ktoré bol uložený trest troch mesiacov alebo kratší. Správne je možno tedy uzatvárať, že zákonodarca aj v § 2 odst. 2 zák. čís. 562/1919 hľadel na kvalifikáciu určenú v r o z s u d k u, a chcel stanoviť, že keď r o z s u d o k k v a l i f i k o v a l predošlý čin obžalovaného za prečin, vtedy — nakoľko obžalovaný sa dopustil nového trestného činu po uplynutí 5 rokov od výkonu trestu — nie je vylúčený podmiennečný odklad výkonu trestu ani v tom prípade, keď predošlý čin bol kvalifikovaný za prečin len podľa § 20 tr. z. a trest bol vymeraný pre čin spáchaný z pohnútky nízkej a nečestnej. Ponevác v tomto prípade obžalovanému bol vymeraný predošlý trest podľa rozsudku za prečin a od výkonu trestu do 1. januára 1932, totiž do spáchania nového trestného činu päť rokov už uplynulo, preto neľze považovať povolenie podmiennečného odkladu výkonu trestu za vylúčené §om 2 zák. čís. 562/1919 a treba skúmať, či, hľadiac k ustanoveniam § 1 cit. zák., je možno povoliť obžalovanému podmiennečný odklad výkonu trestu, alebo nie.

Čís. 5233.

Korekcionalisace zločinu na prečin, uložil-li soud, použiv mimořádného práva zmírňovacího (§ 92 tr. zák.), místo trestu žaláře trest vězení.

Práva, uvedená v § 56 tr. zák. závisí za platnosti zák. čís. 75/19 Sb. z. a n. na volebním právu do obcí. Odsouzením ke ztrátě tohoto práva ztrácí odsouzený i všechna práva uvedená v § 56 tr. zák., avšak jen na dobu, po kterou trvá ztráta práva volebního a volitelnosti do obecního zastupitelstva.

(Rozh. ze dne 26. února 1935, Zm IV 34/35.)

Nejvyšší soud vynesl v trestní věci proti A. J. a spol., obžalovaným ze zločinu krádeže, na základě veřejného líčení následkem opravného prostředku generálního prokurátora pro zachování právní jednotnosti tento rozsudek: Opravnému prostředku pro zachování právní jednotnosti, podanému generální prokuraturou podle § 441 tr. p., se vyhovuje a vyslovuje se, že pravoplatným rozsudkem krajského soudu v Ch. ze dne 14. prosince 1923, pokud jím trestný čin obžalovaného M. R. byl kvalifikován jako zločin přechovávání podle § 370 tr. z., byl porušen zákon v ustanovení § 20, odst. 2 tr. z., a pokud jím byla obžalovanému uložena jako vedlejší trest ztráta politických práv na 3 roky, byl porušen zákon v ustanovení § 3, čís. 3 zák. čís. 75/1919 sb. z. a n. Zároveň se podle posledního odstavce § 442 tr. p. zrušuje z důvodů zmatečnosti podle § 385, čís. 1 b) a 2 tr. p. uvedený rozsudek co do kvalifikace trestného činu obžalovaného M. R. a co do uvedeného vedlejšího trestu, trestný čin obžalovaného se kvalifikuje se zřetelem na vyměřený trest a na ustanovení § 20, odst. 2 tr. z. jako prečin a vedlejší trest ztráty politických práv se pomíjí.

D ů v o d y:

Rozsudkem krajského soudu v Ch. ze dne 14. prosince 1923 byl obžalovaný M. R. uznán vinným zločinem přechovávání podle § 370, zřejmě

odst. 1 tr. z. a odsouzen podle téhož zákonného místa s použitím § 92 tr. z. do vězení na tři měsíce jako k trestu hlavnímu, dále podle § 373 tr. z. ke ztrátě politických práv a úřadu na 3 roky a podle § 3, čís. 3 zák. čís. 75/1919 sb. z. a n. ke ztrátě volebního práva do obcí na 1 rok jako k trestům vedlejším. Proti tomuto rozsudku nebyl podán opravný prostředek, takže se stal pravoplatným.

Podle 2. odstavce § 20 tr. z. smějí býti tresty uvedené pod čís. 1, 2 a 4 prvního odstavce § 20 tr. z. — tedy: trest smrti, káznice a žalář — uloženy jen na zločiny, kdežto trest uvedený pod čís. 5 — tedy vězení — smí býti uložen výlučně na přečiny. Důsledkem této zásady je t. zv. korekcionalisace činů, které trestní zákon označuje za zločiny, na přečiny v těch případech, kdy soud, používaje při výměře trestu ustanovení §§ 66, 72 neb 92 tr. z., sestoupí pod hranici 6 měsíců trestu na svobodě a proto v důsledku ustanovení § 22, odst. 2, §§ 24 a 25 tr. z. místo zákonem stanovených trestů dočasné káznice neb žaláře stanoví trest vězení. Proto i v souzeném případě krajský soud — vyměřiv obžalovanému M. R. podle 1. odstavce § 370 tr. z. s použitím § 92 tr. z. trest tříměsíčního vězení — měl jeho trestný čin kvalifikovati jako přečin. Neučiniv tak, porušil zákon v ustanovení § 20, odst. 2 tr. z.

Ztráta politických práv znamenala podle § 56 tr. z. jednak ztrátu způsobilosti býti porotcem, jednak ztrátu jak aktivního, tak i pasivního volebního práva do zákonodárného neb samosprávného sboru. Z těchto volebních práv přicházela v době vynesení rozsudku v úvahu volební práva do poslanecké sněmovny Národního shromáždění (zák. čís. 123/1920 sb. z. a n.), do senátu Národního shromáždění (zák. čís. 124/1920 sb. z. a n.), do župních a okresních zastupitelstev (zák. čís. 330/1920 sb. z. a n.), ohledně nichž však jak aktivní, tak i pasivní právo volební je závislé na zápisu do stálých voličských seznamů (srov. § 2 zák. čís. 123/1920, § 2 zák. čís. 124/1920, §§ 2, 60 a 61 zák. čís. 330/1920). Ze zápisu do stálých voličských seznamů jsou však podle § 3, čís. 3 zák. čís. 663/1919 sb. z. a n. vyloučeni ti, kdož byli pravoplatným rozsudkem trestního soudu odsouzeni pro takový trestný čin, pro který podle platných ustanovení — tedy podle § 3, čís. 3 zák. čís. 75/1919 sb. z. a n. ve znění vyhlášky čís. 123/1933 sb. z. a n. — nastává ztráta volebního práva do obcí. Stejně nezpůsobilost k úřadu porotce zakládá podle § 2, čís. 4 zák. čís. 278/1919 sb. z. a n. — kromě jiných vytčených odsouzení — i odsouzení ke ztrátě volebního práva do obcí na dobu, po kterou trvá tato ztráta volebního práva. Je proto za platnosti zákona čís. 75/1919 sb. z. a n. existence práv uvedených v § 56 tr. zák. závislá na volebním právu do obcí, odsouzením ke ztrátě tohoto ztrácí odsouzený i všechna ostatní v § 56 tr. z. uvedená práva, avšak jen na dobu, po kterou trvá ztráta práva volebního a volitelnosti do obecního zastupitelstva. Tato doba je však nyní v § 3, čís. 3 zák. čís. 75/1919 pevně určena, a to při odsouzení za zločin na 3 roky, při odsouzení za přečin nebo přešupek na 1 rok, takže ustanovení 2. odstavce § 57 tr. z. o určení doby té soudem pozbylo platnosti.

Vyslovil-li krajský soud jednak ztrátu práv politických na 3 roky, jednak ztrátu volebního práva do obcí na 1 rok, vyslovil tím v podstatě obsahem vždy týž trest, avšak s různou dobou trvání. Ježto podle shora uvedeného měl býti trestný čin obžalovaného M. R. kvalifikován jako

přečin, může doba tohoto vedlejšího trestu činiti pouze 1 rok. Proto vyslovením ztráty politických práv na 3 roky byl porušen zákon v ustanovení § 3 čis. 3 zák. čis. 75/1919. Ježto pak porušením zákona byl čin obžalovaného kvalifikován přísněji než mohl býti kvalifikován při správném použití zákona a ježto obžalovanému byl vyměřen i vedlejší trest, který při správném použití zákona vyměřen býti nemohl, bylo uznati právem, že podle posledního odstavce § 422 tr. p. zrušuje se z důvodu zmatečnosti podle § 385, čis. 1 b) a 2 tr. p. uvedený rozsudek co do kvalifikace trestného činu obžalovaného M. R. a co do uvedeného vedlejšího trestu, trestný čin obžalovaného se kvalifikuje se zřetelem na vyměřený trest a na ustanovení § 20, odst. 2 tr. z. jako přečin a vedlejší trest ztráty politických práv se pomíjí.

Čís. 5234.

Deti na okraji silnice sú prekážkou, pre ktorú má riadič automobilu zavčas upraviť rýchlosť jazdy tak, aby aj pri nenadálom vbehnutí niektorého z detí do cesty mohol vozidlo na celkom krátku vzdialenosť zastaviť.

(Rozh. zo dňa 27. februára 1935, Zm III 631/34.)

N a j v y š š í s ú d v trestnej veci proti Drovi E. S., obžalovanému z prečinu ťažkého poškodenia tela z nedbalosti, na základe verejného pojednávania zmätočnú sťažnosť obžalovaného čiastočne odmietol a čiastočne zamietol.

Z d ô v o d o v :

V ďalších námietkach je zmätočná sťažnosť bezdôvodná. Keď je zistené, že obžalovaný išiel stále pôvodnou rýchlosťou asi 40 km za hodinu, aj keď na vzdialenosť 10—15 m začala bežať L. B-ová cez cestu, hoci videl — a keď, ako tvrdí, nevidel, pri náležitej pozornosti vidieť musel — že na okraji silnice stoja deti, je v tom správne shľadaná jeho trestná neopatrnosť; deti na okraji silnice sú prekážkou, pre ktorú treba rýchlosť jazdy automobilu upraviť zavčas tak, aby riadič mohol zastaviť auto na celkom krátku vzdialenosť aj pri nenadálom vbehnutí niektorého z detí do cesty, s ktorým musí automobilista ako so zjavom u nerozumných detí obvyklým počítať a podľa neho sa zariadiť. Nepozornosť a tým aj vina obžalovaného je tým viac zrejmá, keď tvrdí, že dieťa na silnici nevidel; tým zanedbal prvý predpoklad povinnej opatrnosti riadiča automobilu, aby si cesty dobre všimal. Že poškodenie L. B-ovej nebolo ešte vážnejšie, nemôže obžalovaného sprostíť viny, lebo na kvalifikáciu ťažkého poškodenia z nedbalosti stačí také poškodenie tela, aké zistily sudy nižšieho stupňa (cez 8 dní). Že dieťa vbehlo obžalovanému do cesty, neruší kauzálnu súvislosť jeho neopatrného jednania s nastalým poškodením, lebo prípadná spoluvina poškodenej alebo osôb, ktoré ju mali mať pod dozorom, nie súc výlučná, túto súvislosť neruší. V týchto bezdôvodných výtkach bola zmätočná sťažnosť podľa § 36 I. por. nov. zamietnutá.